

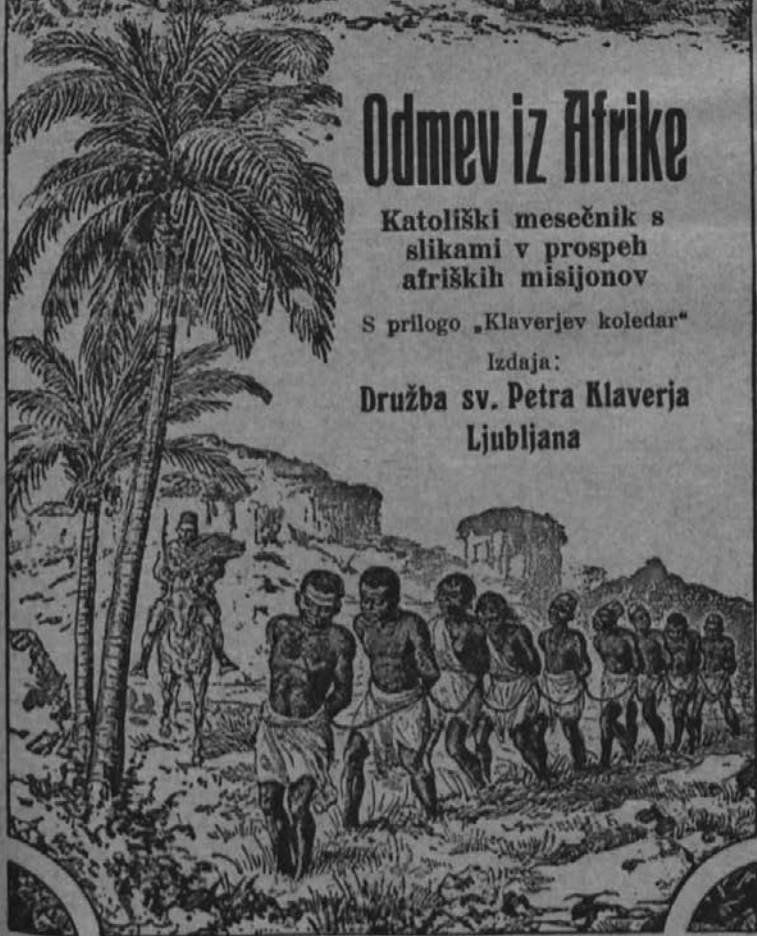
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2*50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8*20 L, 80 am. cts., 3*10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Strahote lakote. — Vseh vernih duš dan. — Kdo se usmili gobavea. — V službi bolnikov. — K prazniku sv. Cecilije. — Ob prazniku sv. Katarine aleksandrijske. — Nova cerkev v čast sv. Petra Klaverja. — Razveseljive številke. — Za misijon kanadskih mučencev — Rek. — Kratka misijonska poročila. — Na priprošnjo Mar. Ter. izpreobrnjen, srečno umrl. — Dekletom, ki čutijo v sebi poklic. — Gozdna cvetka. — Na zadnjo uro. — Uslišane molitve na priprošnjo Mar. Ter. Ledóchowske.

Darovi.

Došli naši Družbi julija.

Za najpotr. misijone Din 12.541*55, L 55*30, Š 16*70. Za sv. maše Din 545—. Za stradajoče Din 150—. Za odkup sužnjev Din 3.787*80. Za odkup in krst Din 880—. Za botrinske darove Din 1.996—. Za zamorčke Din 210—. Za katehiste Din 110—. Za semenišenike Din 100—, L 5.000—. Za kruh sv. Antona Din 2.406*60, Š 34—. Za misijonsko zvezo Din 16—. Za otroško zvezo Din 57—. Za mašno zvezo Din 911—, L 10—. Za afriški tisk in katekizem Din 141—. Za določene namene Din 333—, Š 25—. Za določene misijone Din 1.105*50, L 207*80. Za „Šopek sv. Antonu“ Din 1.675—. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 157—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

Mar. Nerat, Zavodnja pri Celju — Franciška Mlinarič, Trbovlje — Neža Pušenjak, Veržej — Amalija Pavlica, Ljubljana — Mar. Seljak, Dule.

Naj počivajo v miru!

Pridobivajte „Odmevu“

novih naročnikov!

Misijonske sestre pri negi bolnikov.

Strahota lakote

zopet muči ubogo Afriko. Strašne muke morajo prestajati ubogi črni narodi, pa se večje jih čakajo, ako jim ne bo prišla na pomoč krščanska ljubezen. Le dvoje kratkih pisem naj nam opiše nakratko žalostno stanje:

Pismo p. Marteli, od sinov pres. Srca, Lira, 31. maja 1931.

Moj apostolski prefekt msgr. Vignato me je poslal v Liro, da vodim tuka j šolo zakatehiste. Tako sem torej tu in imam ne lahko nalogo, da skrbim za 63 mladeničev. Ne manjka nam božjih preizkušenj. Kobilice so letos vse požrle, kar bi bilo imelo služiti za hrano našim mladeničem. Morali smo kupiti 70 vreč „Kala“ (žito domačinov) in 10 vreč sezama, da nismo bili prisiljeni gojencev poslati domov. Medtem smo zasadili obširna polja s sladkim krompirjem in stročjem; to je zelenjava, ki je kobilice očitvidno ne marajo. Le s težavo smo mogli žito kupiti, kajti povsod vlada pomanjkanje. Morali smo plačati dvojni znesek, a danes bi bilo 4 krat dražje.

Pisal sem misijonarju, da sem brez beliča, da pa šole ne bom zaprl. Včeraj me je začelo boleti srce, ker sem moral videti, kako moji dečki trpe vsled pomanjkanja denarja. Omejil sem hrano na najpotrebnejše, da bo za dalj časa. Moral sem odpustiti vse tiste delavce, ki so imeli dozidati šolo. Odstranil sem petrolejske svetiljke, ki

so dosedaj razvetljevale delavnice in spalnice, ker nimamo več petroleja. Soli imamo še eno samo skledo; milo smo čisto porabili.

Včeraj po večerni molitvi sem opomnil dečke, naj Marijin mesec lepo zaključijo in Mater božjo prav lepo prosijo, da nam pomaga tudi v telesnih potrebah. Ti dobri dečki molijo prav iz srca; saj vidijo, da tudi meni vsega primanjkuje. Nekaj daril, ki sem jih dobil za carino in prevoz mojega motornega kolesa iz Mombase do sem, sem že porazdelil.

Božja previdnost nam bo pomagala, to trdno upam. Med tem se obračam do Klaverjeve družbe za molitev in denarno pomoč. Iz polnega srca kličem na pomoč. Pomagajte, pomagajte katehistom v ozemlju Equatorijalnega Nila, ki jim manjka kruha. Jaz bom čakal in žnjimi trpel toliko časa, da dobimo nekaj hrane, da si jo razdelimo med seboj.

P. Umberto Cardani, od sinov presv. Srca, Loa
16. junija 1931:

Lani je bila vsled suše žetev slaba razen sezama. Pomladi je bil položaj še slabši, ker je nastopilo vse polno kobilic, ki so (brez pretiravanja) zatemnile solnce. Podnevi so letale okrog, ponoči so se spustile na tla, da so polagale jajca, iz katerih se je izleglo grozno veliko mladičev.

Imel sem priliko, da jih opazujem. Predstavite si prostor 20 kvadratnih milj, ki je na gosto pokrit z mladimi kobilicami. Ponekod, koder je bila trava ožgana od solnca, je bilo videti, ko da se maje zemeljska skorja: tako na tesno so se gibale. Videl sem, kako so prekoračile neko reko. Zastavile so se na bregu kot da se plaše vode, potem pa so se v gručah pognale v vodo. Tok vode jih je nekaj časa zanašal s seboj, potem so se približale nasprotnemu bregu. En skok — in zopet so bile na suhem ter nadaljevale svojo pot. Zelo hitro se pomikajo in prehodijo 5 do 6 km na dan. Ko so prišle do polja v Sorgo, so v par urah vse uničile. Ko se je nasitila prva gruča, je prišla na vrsto druga, še požrešnejša od prve. Tudi stebila in rebra rastlin so požrle.

Tri dni brez odmora so se valile v gručah te žuželke, potem še en mesec posamezne gruče v presledkih, ki so uničile še tisto zelenje, ki je bilo med tem časom pognalo. Zadnje gruče, ki že niso ničesar več dobile, so požrle druga drugo. Pet do deset jih je napadlo eno, ta se je branila, skakala sem in tja, a se je morala naposled udati premoči. Tudi naši zamorci so jih jedli in so rekli, da niso bile slabe.

Tudi v kočē so prodrle nadležne žuželke. V naši hiši jih je eno noč prenočilo okrog 5 tisoč na par kvadratnih metrih. Morali smo poskriti obleko in blago, da nam ga niso preluknjale. Nekaj dni je bila to prava pokora za za nas in smo na lastni koži čutili, kakšna je morala biti nekoč ta egiptovska nadloga.

Potem ko so mladice zrastla krila, so odletele. Ali se bodo zopet vrnile? To je boječe naše vprašanje. Ali naj kaj zasadimo? . . . Vendar navzlic temu že sejemo manijak, fižol, sladki krompir. Ako ne bo primanjkovalo vode, bomo imeli v treh ali štirih mesecih kaj jesti. Toda, kako nej prestanemo med tem časom? Odgovor je le ta: Abiri — lakota!

Najmočnejši naših domačinov so se izselili, da dobijo kaj hrane pri sosedih, ki so jih nesreče manj obiskale. Toda, kakor poročajo, nočejo ljudje tam nobene stvari prodati za denar, ampak v zameno zahtevajo ribe ali druge jestvine. Najsrečnejši izmed njih so prinesli domov par kg žita.

Msgr. Zambonardi, naš apostolski prefekt, želi nakupiti žita od trgovcev, da bi bilo v hrano katehumenom na postajah. Zelo je drago, a storiti moramo vse, da se vzdržimo na površju.

Olajšanega se čutim, ko sem Vam mogel potožiti svojo nesrečo. Storite, kar Vam veli Vaše dobro srce. Pred tremi leti sem se obrnil do Vas, in ne zastonj. Vaša pomoč je imela zelo dobre posledice. Po lakoti je narastlo število katehumenov v dvojno. — Res, ljubi Bog naj blagoslavlja to revno ljudstvo.

V čast sv. Elizabeti, katere velika ljubezen nam je vzor, prosimo za miloščino za stradajoče v Afriki, ki naj bo jubilejni dar tej svetnici.

Vseh vernih duš dan.

Sive jesenske megle; burja, ki raznaša listje po gozdu; blede krizanteme (mrtvaške cvetlice jih ljudstvo imenuje); lučke po grobeh in tožni glasovi zvonov: vse to nam kliče v spomin naše drage rajne ter nas opominja na minljivost posvetnega, smrt, večnost . . .

Kristjani, ki žive cerkveno življenje, imajo te dni na misli, kako bi olajšali trpljenje dušam v vicah, sami sebi pa pripravili srečno večnost.

Pomagajmo ubogim dušam, tistim ki so nam bili v življenju blizu, ki so nekaj živeli v naši lastni družini, dušam naših dušnih pastirjev, dobrotnikov, prijateljev, sovražnikov, zlasti pa tistim dušam, ki že dolgo pozabljene od vseh trpe v vicah. Vsak katoliški kristjan vé, da je tem dušam najbolj izdatna pomoč daritev sv. maše.

V družbi sv. Petra Klaverja se bere vsako leto 300 sv. maš za ude „Mašne zveze za Afriko“. V to zvezo se sprejmejo živi ali mrtvi s tem, da naenkrat plačaš znesek 5 Din, 2 L, 1 Š. Ali ne bi maral še danes vpisati kako drago dušo v to Mašno zvezo? Stori to!

Drugi namen, smo rekli, je ta, da vsak sebi zagotovi srečno večnost. Tudi ta namen dosežeš na podoben način ko prvi: vpiši se še danes v Mašno zvezo! Ako hočeš storiti še več, vpiši v Zvezo tudi svoje živeče domače. (Ni treba, da bi dotični to vedeli ali v to privoliti morali.) Naj omenimo tu lep vzgled nekega Irca drugim v posnemo. Da se prav po krščansko maščuje nad svojimi sovražniki, jih je dal vpisati v Mašno zvezo za Afriko.

Oglasi se pismo ali ustmeno pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1. Na željo dobiš za žive ali tudi za mrtve prav lično tiskano vsprejemnico.

—■—

Kdo se usmili gobavca iz ljubezni do sv. Elizabete?

Mati M. Ksaver piše iz Nkokonjeru v Zg. Nilu: „Tu imamo mnogo ubogih gobavcev, ki trpijo dušno in telesno. Za njih telesne potrebe moramo samo mi skrbeti. Potrebujejo zdravil, hrane, obleke, posteljne oprave. Gotovo razumete, kako srečne smo me sestre, ako moremo kaj storiti za te reveže, da jim olajšamo njih trpljenje.

Ljubi Bog naj razlije svojih najobilnejših milosti na vse, ki se bodo usmili naših gobavcev in ako bi darovali zanje tudi le dar uboge udove.“

—■—

V službi bolnikov.

Iz pisma sestre Tadeje O. S. B. Windhuk.

Danes zjutraj smo zopet obiskale več bolnikov domačinov na bližnji pristavi. Kakšna revščina se nam tu odkriva! Koče so tako majhne in nizke, da človek komaj

pokonci stoji notri. Skozi vrata se moraš pa splaziti po vseh štirih. Skozi stene, ki so zmetane skupaj iz lesenih in pločevinastih odpadkov in zamašene s cunjami, piha od vseh strani veter in voda udara v notranjost, kadar dežuje. Tu je težko delati ovitke in zavijati bolnike, ako naletiš na bolnika z vnetimi pljuči in visoko vročino.

Ko dajemo bolnikom zdravila za telo, najdemo tudi način, da pridemo do duše in vodimo ljudi k Stvarniku. To je zelo prijetno, le ko bi nas pri tem ne oviralo to, da vselej jezika ne razumemo. Pa, saj jezik ljubezni je vsem razumljiv in vsak je za te vrste pogovor dovteten. To opazimo na zadovoljnem smehljaju, ki preide naposled v žar in svit, ko izprevidijo, da jim mi dobro želimo.

Nekega dne je bila naša sestra klicana k ubogi ženi, ki je bila še poganka in je ležala na smrtni postelji. Ni bilo mogoče napraviti druge diagnoze nego — lakota. Ubožica je bila docela izstradana, ker se nihče ni brigal zanjo. Sestra jo je poučila, v sili krstila in je starka še isti dan šla v nebesa. Kdo je Uršuli — to ime je dobila — izprosil to milost?

K prazniku sv. Cecilije

(22. novembra.)

Misijonske sestre od Dragocene Krvi prosijo za razširjeno kapelo v Domu Jezusovega Srca v Ixopo za dober, dobro registriran harmonij. Kako bi ta pojoči apostol v nemal pobožnost novih kristjanov in bi vabil pogane in nevernike v naročje matere sv. Cerkve.

Darila za nakup tega tako zaželjenega harmonija sprejema s prisrčnim Bog plačaj, Družba sv. Petra Klaverja.

Ob prazniku sv. Katarine Aleksandrijske

(25. novembra.)

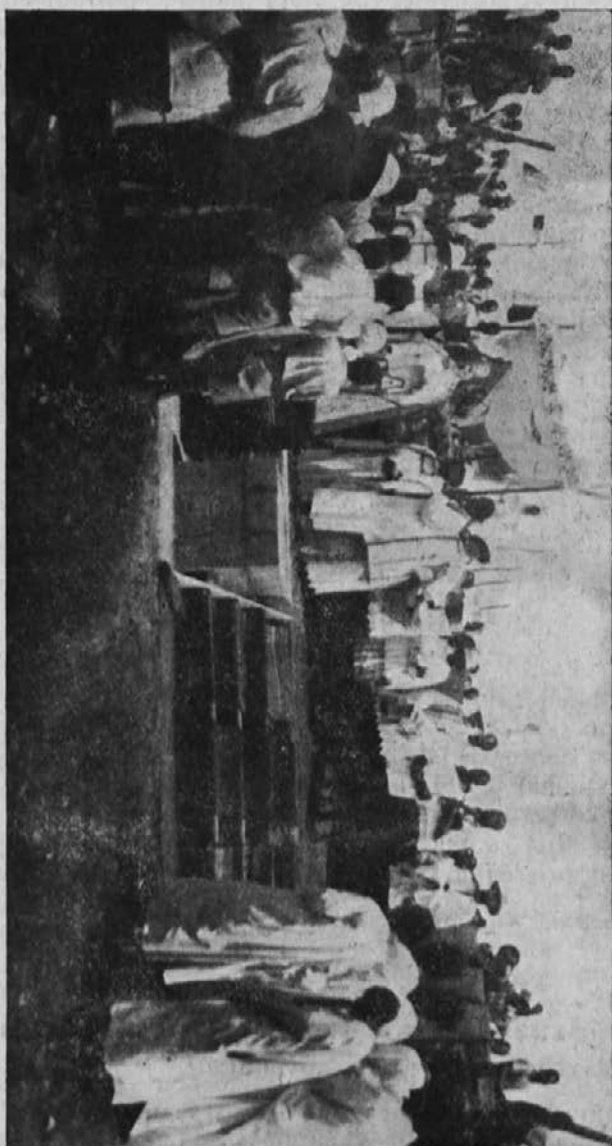
morejo prejeti popolni odpustek vsi člani „Zveze afriškega tiska“, čigar nebeška zavetnica je ta afriška mučenica.

Nova cerkev v čast sv. Petru Klaverju.

Pismo apost. vikarja mgr. Neville v Zanzibaru.

Polaganje temeljnega kamna za cerkev sv. Petra Klaverja.

Vaše pismo sem prejel prav tu v Nairobi, kamor sem se podal, da položim temeljni kamen za novo cerkev sv.

Petra Klaverja. To je bila zelo lepa slovesnost. Tisoči domačinov so prihтели vsi veseli, da se je vendar enkrat pričelo z zidavo tako zaželjene cerkve v čast njihovemu zavetniku. Razen domačinov so bili navzoči v gručah tudi Goanezi in Indci, kakor tudi mnogo Evropejcev, z njimi župan iz Nairobi. S škofom je bilo navzočih mnogo duhovnikov, ki so prihтели od sosednih postaj. Slovesnost se je vršila zelo svečano. Na koru se je pel koral. Pevci so bili domačini pod vodstvom sestre Dragocene Krvi. Jaz sem pridigoval v angleškem jeziku velikanski množici, p. Witte pa je govoril v narečju Kósmahelli. Vse je poteklo gladko; tudi vreme je bilo lepo.

Cerkev se sedaj dviga tri metre iz tal. Naslednja slovesnost pri tej cerkvi bo tedaj, ko bo slovesno blagoslovljena. Molite za nas, da bomo dobili denarja, kajti glede financ sem v velikih skrbeh.

Lepa hvala za mašne intencije. To je res lepo darilo. Ne bom pozabil, da ne bi vsak dan pri sv. maši molil za Vas in Vaše dobrotnike.

Msgr. Neville pošilja mesec pozneje novo poročilo o novi cerkvi:

Prisrčna Vam hvala za Vašo pomoč. Bodite prepričani, da bom vedno molil za Vas. Denar sem tako razdelil, kot ste naročili in pri tem tudi nisem pozabil nove cerkve sv. Petra Klaverja, ki jo zida P. Maks. Namaras. Cerkev prav lepo napreduje, skoro prehitro glede na naše finance. To bo velika in lepa cerkev, kadar bo dovršena, največja v tej okolici. Jaz sem sezidal že mnogo trdnih cerkvâ, šol in župnišč, toda cerkev sv. Petra Klaverja bo zadnja, ki jo bom posvetil, kajti staram se. Ko bo ta cerkev dozidana in plačana, bom zapel svoj „Nunc dimittis“ in posle izročil mlajšim močem. Bogu bom hvaležen za vse, kar mi je dopustil, da sem storil v vinogradu Gospodovem s pomočjo Družbe sv. Petra Klaverja in drugih misijonskih družb.

Razveseljive številke.

Naslednji podatki apostolskega vikarja iz Ngande, škofa Štrajherja, od belih očetov, z dne 20. avg. 1931, morajo razveseliti srce vsakega misijonskega prijatelja, ker kažejo, kako lepe sadove rodi misijonsko delo.

Dne 30. junija t. l. je bilo v vikarjatu 333.319 katoličanov; od teh 268.510 krščenih, 69.809 katehumenov, 86 misijonskih duhovnikov, 41 duhovnikov-domačinov,

56 evropskih sester, 196 sester - domačink, 1.861 katehistov, 24.905 krstov, 9.649 birmancev, 2.284 porok, 824.943 spo-ved, 117.667 velikonočnih obhajil, 2.580.928 pobožnostnih obhajil. V 11 bolnišnicah se je zdravilo 3.161 bolnikov, v naših lekarnah pa je iskalo 445.800 ljudi pomoči. Veliki seminar ima 59 gojencev, mali 115. Pripravljalnic je 121. V 1.130 šol hodi 45.953 otrok.

Pismo katehista domačina vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

Moja ljuba dobrotnica!

Vesel sem, ko morem potrditi, da sem Vaše lepo darilo prejel, ki mi ga je po Vas postal prevzvišeni škof Hauger. Malo sram me je, ker sem toliko časa odlašal z zahvalo; pa prosim, da me opravičite vsled bolezn, ki mi jo povzroča bolezen moje žene. Že dve leti trpi na neki bolezn, ki je do sedaj ni mogel še noben zdravnik ozdraviti. Kar se mene tiče, mi gre prav dobro in storim kar morem za dobrobit postaje, ki mi jo je izročil preč. pater v oskrbo. Vodim malo šolo z 18 otroci. To delam zlasti zato, da otroci ne preidejo v protestantsko šolo. Delo za cerkev in šolo mi jemlje ves čas, kar ga imam na razpolago; le malo ur na dan morem delati na svoji mali njivici, ki mi daje vsakdanji kruh. Ljudje mi ne morejo mnogo dati za poduk vsled dolgov, ki so si jih nakopali, ko so zidali novo cerkev. Čeprav moram vzdrževati otroke in bolno ženo, vendar ne tožim. Ne delam za denar, ampak sledim zgledu naših preč. patrov, ki so prišli k nam samo zato, da bi reševali duše. Ko jim morem pri tem pomagati in upam s tem rešiti lastno dušo, mi je zato zadostno plačilo. Prosim Vas, molite k Bogu, da dá blagoslova mojim slabim močem, da v renici kaj pripomorem, da se bo širilo božje kraljestvo. Jaz pa Vam obljubim, da se Vas bom vsak dan spominjal v svojih molitvah, Bog naj Vam dá plačilo, ki ga je obljubil onim, ki apostolsko delujejo.

Ostanem, spoštovana dobrotnica,

Vaš pokorni in hvaležni

Jakob Emanuel Hayford.

P. Strebler, ki je predstojnik te katehistske postaje, je nekaj tednov pozneje napisal tele vrstice:

Jakob Hayford je v velikih stiskah. Poganski sorodniki njegove žene, so mu ženo s silo odpeljali, ker ni mogel plačati svojega deleža za krsto svojega svaka, ki je pred nekaj tedni umrl. To je način maščevanja, ki v teh krajih ni baš redek.

Jakob pa opravlja svojo službo dalje na našo popolno zadovoljnost. Njegovo vedenje je zgledno, je zelo vnet, saj vzdržuje šolo in misijon z več zunanjimi postajami ob tako borni plači.

Naj bi Bog poplašal dobrotnike, ki pomagajo njegovim malim apostolom v Afriki!

Lepo se priporočam v molitev v premnogih skrbeh, ki me prav sedaj tarejo in da bi mi bil Bog milostljiv ob koncu življenja, ki je bilo polno odgovornosti in posejano s križi. Ker ravno blagoslov križev in težav človek tako nerad pripozna in ga smatra za nesrečo. In vendar je vsak križ naša sreča in velika milost.

Misijonski škof.

Misijon Marija Trost.

Pismo misijonarja Rafaela Kolenc.

Naj vam malo sporočam, kako smo letos v našem misijonu obhajali praznik presv. Rešnjega Telesa. Procesija je bila prav lepa. Pred letom smo ustanovili bratovščino sv. Ane za žene. Vse so prav pridne, dasi revne, sedaj jih je šele 12. Prevzele so skrb za dobro vzgojo otrok, ne samo svojih, ampak tudi takih, ki nimajo starišev ali pa so brez nadzorstva. Ženice so res prav pridne, ena ni daleč od misijona, zato ji je mogoče, priti vsak dan k sv. obhajilu, druge pa pridejo skoro vsako nedeljo. Letos se je ta bratovščina sv. Ane pri procesiji prav dobro obnesla. Dobila je novo lepo zastavo, katero so izgotovile in podarile čast. Šolske sestre v Mariboru. Na eni strani krasna slika sv. Ane in na drugi strani sv. Jožef s pozdravom v našem zamorskem jeziku. Kako smo hvaležni za to novo zastavo in kako molimo za vse ljube dobrotnice, ki so jo nam pomagale oskrbeti. Ko so videle druge to lepo zastavo pri procesiji, so takoj pristopile še 4 članice. Upamo, da bomo počasi vse žene pridobili.

Tudi drugače je bila procesija jako lepa, ljudi toliko da tega nismo pričakovali. Samo zame je bila strašna muka, ker sem bil ravno takrat težko bolan. Več dni me je tresla taka mrzlica, da sem mislil, da se vse polomi, kamor sem se vsedel, da bi se malo odpočil. Poleg tega

pa sem imel za oskrbeti vse štiri kapelice. Hvala ljubemu Jezusu, da smo dve prvi kapelici sezidali lansko leto. Te dve sem oskrbel in uredil dva dni poprej. Dve drugi pa šele zadnje jutro z rjuhami i. t. d. Kakšne težave so bile zame, Vam ne morem popisati. Oh, ko bi se našel kak dobronik, da bi mi pomagal napraviti še dve drugi kapelici. Kako olajšano bi mi bilo delo in tudi veliko lepše, ker si lahko vsak sam predstavi, da se z zakrpanimi rjuhami ne da napraviti kaj lepega in dostojnega.

Vse ljube sotrudnike in sotrudnice bi prav lepo prosil, če bi Vam bilo mogoče, mi kaj pomagati. Že vnaprej Vam kličem: tisoškrat Bog povrni!

Dalje bi Vas prav lepo prosil za kaka zdravila in obveze za našo bolnico, ker mi jih jako veliko rabimo, nimamo pa nič. Jaz sedaj sam vidim na svoji bolezn, kaj se pravi bolan biti, pa nič zdravil imeti. Vsled zgoraj omenjene bolezn in mrzlice se mi je napravila na desni nogi velika rana. Težko je, ker ni obvez, zraven pa huda zima (ker mi imamo tukaj zimo, ko je pri vas poletje) in dela čez naše moči, zdravje se pa le počasi vrača, in vsaki dan hude nove muke. Pa saj ljubi Jezus ve za to.

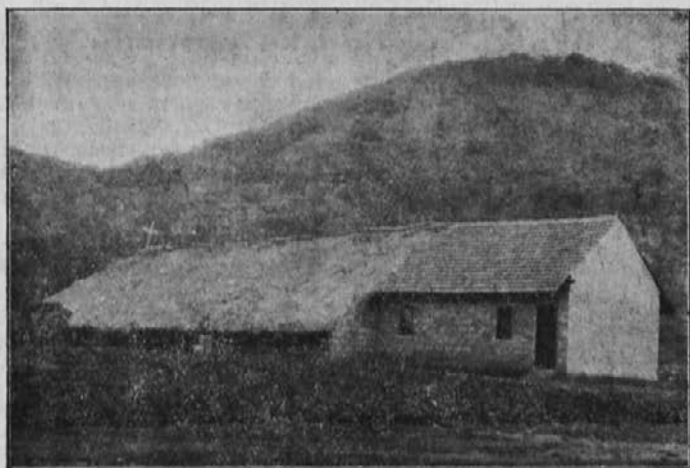
Sedaj postavljamo cerkev v Lidenburge, streha bo kmalu krita. Tu v Marija Trost bomo pa tudi v par letih morali začeti z novo in veliko cerkvijo, ker ta je že premajhna in tudi zelo slaba. Tudi v Sekukulan-diji smo že eno malo cerkvico postavili, katera je bila na praznik pres. Trojice blagoslovljena. Slovesnost je bila prav lepa, veliko zamorčkov je prišlo od blizu in daleč. Kar niso se mogli načuditi, ker sv. maše še niso nikdar videli, in smo še imeli „levitirano“. Pa vseeno so se prav dostojno in mirno zadržali.

Vidite torej, kako imamo vsepovsodi dela čez glavo, več kot naše moči premorejo. Molite za nas, da nam da ljubi Jezus potrpljenja in moči za naše apostolsko delo! Upam, da se boste gotovo zopet kaj kmalu spomnili s kako pošiljko ubogega misijonskega brata. Le kar naravnost recite vaši blaženi ustanoviteljici Mar. Tereziji Ledóchowski: „pomagaj tem revnim misijonarjem“ in gotovo bo pomagala! Saj je meni sama obljubila, ko sem bil pri njej v Rimu, meseca avgusta l. 1920 na potu v misijon, da mi bo pomagala po svojih močeh. Tedaj trdno pričakujem kake pošiljke od Vas. Naj ljubi Jezus obilno vse poplača! Najlepša Vam hvala za „Odmev“ in „Zamorček“, redno jih dobivam in se mi zelo dopadeta.

Prav lepo pozdraljam vse slovenske dobronike in cela naša misijonska družba!

Ljubezen je iznajdljiva.

Nek tovarniški delavec je velik prijatelj misijonov in je našel na potu denarnico. Pobral jo je in jo nesel v pisarno Klaverjeve Družbe, kjer je povedal, da je obvestil lastnico, kje se denarnica nahaja in da si izgovarja kot najdnino, da se mora dotična naročiti za eno leto na „Odmev“ in „Zamorčka“. Dotična oseba je res prišla v našo pisarno, naročila se je na „Odmev“ in „Zamorčka“, kot je naročil najditelj, in je poleg tega kupila tudi Klaverjev misijonski koledar. Kajne, vi bi radi segli v roke temu poštenemu najditelju? Še bolje pa je, da ga posnimate. Polna denarnica se sicer ne dobi kar tako na cesti, ampak ljubezen najde vsak dan polno prilik, da lahko misijonom kaj pomaga. Treba je le ljubiti in hoteti.

Cerkev kanadskih mučencev.

Za misijon kanadskih mučenikov v Nangini.

Pismo P. Coenen-a iz misijonske družbe sv. Jožefa.

Ali Vas smem vnovič spomniti na to, kako zelo bi potrebovali veliko in dostojno cerkev v misijonu Nangina?

Za zadnjo Veliko noč smo imeli 1.600 sv. obhajil; toda, žal, je moglo v našo ilovnato in s slamo krito cerkvice le 600 kristjanov; drugih 1.000 je moralo ostati kar zunaj. Tako ne more iti več dalje, kajti to ljudstvo silno hrepeni po pravi veri. Ljudje mi brezplačno pomagajo, bodisi pri

žganju opeke ali pri drugih pripravah za novo cerkev. Kakor so sedaj vneti, moramo se zanesti, da bo njih število prirastlo od 400—500 na leto.

Prepričan sem, da ne boste pozabili tega novega misijona, ki obsega že 2.000 kristjanov in 400 katehumenov, ki jih vsak dan poučujemo v 132 zunanjih postajah.

Prilagam sliko naše druge provizorične cerkve, ki nam pomeni, kot vsako provizorično poslopje, izgubo časa, denarja in energije.

Prosim, spominjajte se te velevažne zadeve zlasti v svojih molitvah, da bi se po tem množila božja čast in slava tukaj v Osrednji Afriki.

Kratka misijonska poročila.

P. Cermenati iz lyonske misijonske družbe, Togo: „Prisrčna hvala za neumorno veliko-dušnost, ki jo izkazujete našemu revnemu misijonu Cabrais, ki je res tako potreben dušne in telesne podpore. Pridrle so bile kobilice in ves kraj skoro popolnoma opustošile. Bog se nas usmili!

Na Veliko noč je bila posvečena nova kapela v Lama Kara, katere slovesnosti se je udeležilo mnogo ljudstva. Lama Kara je glavno mesto okraja. Ob tej slovesnosti so nastopili dečki in deklice v oblekah, ki ste jih Vi poslali. Peli so in molili ko da se hočejo Vam zahvaliti na prisrčnejši način kot sicer znajo. To je bil res lep dan za nas.

Pred tremi leti je bila tu še popolna puščava. Danes stoje tu upravna poslopja, male prodajalne in naša, žal tako revna kapela na prostoru 10 ha, ki ga skušamo posaditi s koristnim drevjem. Ker smo od uprave in od glavnega mesta oddaljeni približno en km, bi potrebovali mal zvon, da bi ljudi klicali k službi božji. Ta postaja ima še

lepo bodočnost, ker leži ob avtomobilni cesti in veže južni Togo s severnim. Navzlic težkočam, ki nam jih povzroča revščina, skušamo prodreti vedno dalje v notranjost dežele in povsod ustanoviti stranske postaje. V Cečavu je zlasti šola tista vaba, ki nam dovaja otroke. S starejšimi je težava, ker se nočejo ločiti od svojih navad. Pomagajte nam in molite z nami za njih izpreobrnjenje.

Sestra Mehtilda, od sester Sv. Pavla, Kronstad, „Naš misijon napreduje navzlic slabim razmeram. Tako smo mogli lani z božjo pomočjo in darovi naših dobrotnikov zopet odpreti eno šolo. Treba je imeti pogum in zaupanje v Boga, pa gre.

Na bolnico, ki bi jo zidali za zamorce, sedaj še ne moremo misliti. Kako bi bili veseli, ako bi imeli vsaj eno misijonsko zdravnico. To bil velik dobiček tudi za dušno pastirstvo. Moliti hočemo in se žrtvovati, da božje kraljestvo čim bolj razširimo. O ti ljubi zamorčki so tako hvaležni, ubogi in z malim zadovoljni.

Na priprošnjo Marije Terezije izpreobrnjen, srečno umrl.

Poroča sestra Liberata od Dragocene Krvi, dne 31. marca 1931 iz Hardenberga.

Pred poldrugim letom, ko sem bila jaz in še ena sestra na neki zunanji misijonski postaji, so me nekega dne poklicali k bolniku, ki so mi o njem povedali, da noče nič slišati o tem, da bi se izpreobrnil. Prepustila sem vse v roke božje Previdnosti, kot sploh v takih slučajih, in sem se podvizala, da ga čimprej obiščem. Njegova vas je bila približno uro oddaljena od naše šole. Bolezen je bila brez vsakega dvoma sušica, pa tudi njegova trdovratnost napram veri je bila brez vsakega dvoma. Čeprav je revežu smrt že kar pri očeh gledala na dan, je še vseeno trdno zaupal na poganske zdravnike, ki si jih je bil poklical od blizu in daleč. O neumnež, sem si mislila, ko sem to zvedela; kajti z zvijačo in lažjo mu bodo izvabili eno žival za drugo in mu zato dali grenko pijačo, ki bo smrt še popesčila . . .

Skušala sem potolažiti njegovo žgočo žejo s hladilno pijačo, da bi ga s tem polagoma pridobila; kajti „ljubezen gre skozi želodec“, pravi star pregovor. Bolnik je bil prav vljuden in se mi je zahvalil za vsak obisk; toda ako sem po svoji navadi pokleknila, da bi molila ali pa, če sem pogovor napeljala na versko plat, kot imam navado pri bolnikih, tedaj je obmolknil in se obrnil v stran rekoč: „O tem ne maram nič slišati, to pripoveduj drugim, jaz sem preveč bolan, da bi poslušal take neumnosti, pusti me v miru.“

Nekoč sem svojo žalost potožila eni svojih sosterer, ki je velika častilka Marije Terezije in sem jo prosila, naj me podpira z molitvijo. Obe sva potem z združenimi močmi prosili božjo služabnico in ne zastoj, čeprav naju je čakala še dolga in trda preizkušnja. Minil je teden za tednom, smrt je prihajala vedno bliže, bolnik pa je postajal čezdalje trdovratnejši. Nekega dne, ko sem božjo služabnico prav prisrčno prosila za pomoč, mi je prišlo na misel, da bi poskusila z blagoslovljeno svetinjo Matere božje. Ako ga pripravim do tega, da si jo dene okrog vratu, sem ga postavila pod varstvo Marije; ona bo gotovo pomagala. In glejte, bolnik je to dopustil. Najbrž je mislil, da je to kak okras, kot jih pogani radi nosijo. Jaz sem mislila, da bo Marija takoj vzbudila v njem gorečo željo po sv. krstu, pa sem se spomnila pregovora, da božji mlini počasi meljejo; zato sem se še nadalje priporočala božji služabnici.

Ni bilo še nobenega znaka kaknega izpreobrnjenja. Medtem so prišle počitnice in šole so bile za nekaj časa zaprte. Tudi medve s sestro sva šle med tem časom v misijon in sva morali pustiti ubogega bolnika samega. Pa vedno sva molili in prosili Marijo Terezijo, naj izprosi pri Materi božji izpreobrnjenje temu bolniku. Najino zaupanje ni bilo osramočeno. Že po enem tednu je prišel nek kristjan z novico: „Nogwan (to je bilo bolnikovo ime) je mrtev, a je umrl kot kristjan.“ Nek ondotni kristjan ga je bil na njegovo izrecno željo krstil. Bilo je tedaj ravno neko nedeljo, ko je začel bolnik naenkrat klicati: „Kje je kak duhovnik? Pokličite sestro, jaz hočem biti krščen. Čutim, da moram umreti, toda umreti hočem kot sin velikega Boga, ki mi je sestra tolikokrat o njem pripovedovala. Takrat sicer nisem hotel tega poslušati, vendar se še vsega dobro spominjam . . .“

Ker so vsi slutili, da je smrt blizu, a ni bilo v bližini ne duhovnika ne sestre, ga je krstil eden ondotnih kristjanov. Po vsej okolici se je bliskovito raznesla govorica o njegovem izpreobrnjenju. Od vseh strani so prihajali ljudje, da se prepričajo, če je to res, saj so ga vsi poznali kot zakrknjenega pogana. Toda kmalu so se prepričali o čudežu, ki se je zgodil nad Nogwanom, sedaj Avguštinom. To ni bil več bolnik kot je bil poprej. On in vsa njegova hiša je bila kakor izpremenjena. Nepotrpežljivost ga je minila. Bil je prijazen in ljubeznjiv do vseh. On, ki dotlej ni hotel nič slišati o Bogu in nebeških rečeh, je sedaj prosil navzoče, naj mu o tem govore in zanj molijo. Za druge stvari se sploh ni več zanimal. Opominjal je ženo in otroke, naj kmalu postanejo kristjani, ker on jim ne more dopovedati, kako je sedaj srečen. Tako je govoril po več ur. Naenkrat pa se mu je obraz ves izpremenil. Dvignil se je z zadnjimi močmi in z roko namignil v pozdrav in šel z njo po zraku kot da vse pozdravlja in govoreč med tem: „Bodite pozdravljeni!“ Ko je omahnil na zglavje, so ga vprašali, koga je tako vneto pozdravljal, pa se je čudil, kako da niso ničesar videli. „O, toliko lepih ljudi je bilo, vsi v belih oblačilih in med njimi neka žena, ki se mi je posebno prijazno nasmehnila in me vabila, naj pridem k njej.“ Ob teh besedah mu je obraz žarel veselja in je dostavil: „Kmalu bom šel domov.“ Potem je še enkrat vse povabil, naj molijo z njim . . . Proti polnoči je prihajal konec. Pri pozdravu „Jeti Maria“ (Ave Marija!) je izdihnil svojo dušo.

Marija, nebeška mati mu, je na priprošnje božje služabnice izprosila milost izpreobrnjenja in srečno smrt. Zdaj

so tudi že njegova žena in otroci sprejeti v naročje sv. Cerkve, kakor tudi mati pokojnega, ki je dotlej kazala le sovraštvo napram naši sv. veri.

Razen tega bodi hvala božji služabnici tudi za dva druga dokaza naklonjenosti, ki je eden dušna, druga pa telesna dobrot. Res: ona nadaljuje na zemlji svoje delo po svojih otrocih, v nebesih pa s priprošnjo pred božjim prestolom.

Dekletom, ki čutijo samostanski poklic, in imajo posebno ljubezen do misijonov in veliko gorečnost za reševanje duš, priporočamo knjižico „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“. Knjižico je spisala ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja, božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska. V njej razlaga jasno in podrobno žrtve a tudi lepoto in zasluženje tega apostolskega poklica. Knjižico dobiš za 4 Din pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Na zadnjo uro.

P. Balec, misijonar na francoski Guineji poroča.

Le božja previdnost je mogla dopustiti sledeči slučaj, ki se mi je primeril na enem mojih zadnjih potovanj. Zaposlen sem bil z več otroci pri zidavi neke kapele. Zvedel sem, da so sovražniki prinesli nekega starčka na nek oddaljen kraj v gozdu in ga tam izročili nekemu čarovniku, ki je bil obenem tudi zdravnik. Takoj sem poiskal reveža in ga našel v revni koči iz bambusa, ki je bila komaj za človeka dosti prostorna. Molčim o tem, v kakem zanemarjenem stanju se je bolnik nahajal. Strašno je trpel, ker mu je gnojna rana razjedala prsa. Po dolgem prerekanju sem dosegel, da so ga prenesli nazaj na njegov dom. Tu sem ga mogel večkrat obiskati, preobvezati ga in mu kaj povedati o ljubem Bogu.

Toda kmalu sem se moral vrniti nazaj v svoj misijon. Zjutraj sem reveža še enkrat obiskal in ga krstil. Po par tolažilnih besedah sem se poslovil in sem obljubil, da kmalu zopet pridem. Toda nisem ga več videl . . .

Drugo jutro sem imel priliko v neki drugi vasi krstiti starega moža, ki je že dolgo želel, da bi postal kristjan.

Take dogodbe so zelo tolažljive za misijonarje in za vse, ki jih pri njih misijonarskih delih kakorkoli podpirajo.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

V hudi zadregi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubila dar. Zadobila sem uslišanje ter se iskreno zahvaljujem nebeški dobrotnici. Z božjo pomočjo bom delovala za uboge zamorčke. A. M. Spodnji Poršič.

Iskrena hvala služabnici božji Mariji Tezeziji Ledóchow-ski, da je uslišala mojo prošnjo in preskrbela mojemu sinu dobro službo. Prilagam 50 Din za najpotr. misijone. Zahvala in dar sta bila obljubljeni. A. R. Ljubljana.

V neki važni zadevi sem se priporočal častiti ustanoviteljici Klaverjeve družbe in sem bil uslišan. V zahvalo pošiljam obljubljeni dar 30 Din in prosim objave v „Odmevu“.

Iz hvaležnosti za ozdravljenje nevarne bolezni 6 letnega otroka, pošiljam botrinski dar enemu zamorčku na ime Rika. Nismo imeli več upanja, da bi otrok ozdravel. Čudežno pa mu je pomagala Marija Terezija Ledóchowska nato, ko smo položili njeno podobico na otroka. Otrokovi stariši, ki so bili doslej jako mlačni v veri, so tudi v tem oziru postali bolj goreči. Iskrena zahvala nebeški dobrotnici. M. F.

Moj mož je bil že pet let bolan, zadnje dve leti je trpel velike bolečine in noben zdravnik ni mogel pomagati. Obljubili smo služabnici božji Mariji Ter. Ledóchowski, da bomo po možnosti podpirali misijone. Čudežno je pomagala. F. M.

Priobčujemo na željo neke dobrotnice: „O, Marija Terezija! ti nisi samo mati zamorcev, ampak tudi nas belih in še posebno tistih, ki so pripravljene kaj darovati za spreobrnjenje uboge Afrike. Zopet si mi 2 krat pokazala kako dobra si — moje najljubše tu na svetu, moje dete si mi pozdravila. Izpolnjujem kar sem obljubila, čeprav malo pozno“.

Po težki operaciji se mi stanje ni izboljšalo. Krči so bili tako neznošni, da ni bilo dosti upanja na zdravje. Zatečem se k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in položim njeno sliko z relikvijo na prsi. Krči so prenehali in niso se pojavili več. Prišla sem zopet k moči in se sedaj veselo vračam na svoje misijonsko delo. Iskrena in tisočera hvala božji služabnici. K. H. Zagreb.

P r í p. u r e d n. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se je v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvrženo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: N. N. za stalno službo (dar 20 Din). — V. Ljubljana. Vsa naša družina se priporoča Mariji Tereziji Ledóchowski v neki hudi stiski. — L. K. nad Škofjo Loko, v težki zadevi in obljublja dar, če bo uslišana.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Podpornik-nica

Družbe sv. Petra Klaverja lahko postaneš, ako daruješ letno Din 5.—. S tem si deležen mnogih dušnih dobrot, zlasti pa mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov, ki jih je sv. Stolica podelila članom Klaverjeve družbe. Podporniki, oziroma podpornice stopijo v neke vrste dušno občestvo z vsemi redovi in misijonskimi družbami, ki jim je Klaverjeva družba priključena in to v življenju in še po smrti. Tudi so deležni sadov sv. maš in sv. obhajil in molitev premnogih misijonarjev, ki jih družba podpira, kakor tudi misijonskih sester, odkupljenih in krščenik sužnjev in potem tudi dušnih dobrot same Družbe sv. Petra Klaverja.

Ako želiš postati podpornik(ica) zglesi se osebno ali pismeno pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Priporočila v molitev.

Libija — Ljubljana — Loke — Trata — M. H., Mala Nedelja, sv. Antonu in Mariji Tereziji Ledóchowski za zdravje, dar Din 10.—, če bo prošnja uslišana obljublja javne zahvalo in večji dar. — M. Z. pri Kranju, Materi božji, sv. Antonu, Mariji Tereziji Ledóchowski v neki važni zadevi, dar Din 50.—, obljublja še dar in javno zahvalo, če bo prošnja uslišana. — M. Z., Loke, v čast sv. Antonu Padovanskemu v veliki stiski, obljublja zahvalo v „Odmevu“ in dar za „Kruh sv. Antona“ po možnosti. — A. N. Mariji Pomagaj, sv. Mali Tereziki, Don Bosku, Mariji Tereziji Ledóchowski v hudi bolezni. Če bo prošnja uslišana, obljublja Din 60.—.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na praznik sv. apostola Andreja.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Nabirajte znamke!

Marsikdo bi rad v izdatni meri pomagal misijonom, pa ne more, ker živi v revnih razmerah. Ali se kaj spomniš, da bi mogel z nabiranjem znamk mnogo pomagati? Tako pa mečeš znamke proč, ker ne veš kakšno ceno imajo, čeprav so obrabljene. S takimi znamkami moreš sodelovati pri reševanju duš ubogih zamorcev.

Poslušaj sledeči zgled:

V malem mestu je živela vdova s svojo edino hčerko, ki je bila zaposlena v neki večji trgovini in je s svojim zaslužkom preživljala sebe in mater. Deklica je imela veliko ljubezen do ubogih paganov, toda denarja ji ni preostajalo v ta namen in časa ni imela, da bi bila šivala mašno obleko za Afriko. Na znamke se pa tudi ni spomnila. Nekoč pa jo neka prijateljica na to opomni. Sama sicer ni mnogo pisarila, toda hitro ji je prišla misel; Svojega gospodarja poprosim, da mi prepusti obrabljene znamke. Gospodar ji je dovolil in čez nekaj časa je deklica prinesla Klaverjevi družbi 3 kg znamk.

Dragi čitatelji, čeprav niste nastavljeni v kaki veletrgovini, vendar morete na podoben način mnogo pomagati misijonom. Morebiti imaš prijatelja, ki mnogo dopisuje, ali poznaš kakega trgovca, ki bi ti prepustil obrabljene znamke, ki bi jih sicer pometal v ogenj ali med smeti.

Torej hitro na delo! In ko boste zbrali precejšnje število, pošljite jih Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Metelkova 1.

Drži se sledečih navodil:

Shrani vsako znamko, najsi bo jugoslovanska ali pa iz drugih držav, kajti vsaka je uporabna. — Ne trgaj znamke od papirne podlage, ampak vse skupaj izstriži. — Pazi, da ne raniš znamkam zobčastega roba, zato odstriži z znamko vred tudi za prst na široko papirnato podlago. — Bolj redke znamke spravi v posebno kuverto ali v kako škatljico. In to zlasti znamke, ki so bile tiskane za kako posebno priliko, ali so zelo stare in z zgodovinskimi napisi. — Pazi, da se nabrane znamke ne zapraše in ne zmočijo. — Ako nam pošlješ znamke po pošti, pošlji jih vedno več skupaj in zapiši zunaj na oмот: „Tiskovina“. Zavojček vedno frankiraj!

Tam daleč za morjem

Nova misijonska igra v treh slikah.

Cena po pošti 4 Din. Naslov na 2. str. ovoja.
